

No. 26-129

In the Supreme Court of the United States

MOCIENNE ELIZABETH PETIT JACKSON,
Petitioner,

v.

STAAT DER NEDERLANDEN, ET AL.,
Respondents.

ON PETITION FOR WRIT OF CERTIORARI
TO THE UNITED STATES COURT OF APPEALS
FOR THE NINTH CIRCUIT

PETITION FOR REHEARING

Mocienne Elizabeth Petit Jackson
Magnolialaan 13
Bilthoven
Netherlands, 3723 WD
+31 645476623
mocienne.e.petit.j@gmail.com

Pro Se Petitioner

OCTOBER MMXXVI

TABLE OF CONTENTS

Table of Authorities.....	ii
Petition for Rehearing.....	1
Certification of Unrepresented Party.....	3
Appendix	
Appendix A	
Judgment (Dutch original), Court of Appeal of The Hague, <i>Mociënne Elizabeth Petit v. The State of the Netherlands</i> , No. 200.336.873/01 (Jun. 9, 2026)	App. 1
Appendix B	
Unofficial English Translation of the Judgment, Court of Appeal of The Hague, <i>Mociënne Elizabeth Petit v. The State of the Netherlands</i> , No. 200.336.873/01 (Jun. 9, 2026)	App. 41

TABLE OF AUTHORITIES

Constitutional Provisions, Statutes, and Rules

This Court's Rule 44.....3

Petition for Rehearing

PETITION FOR REHEARING

The Dutch Court of Appeal judgment of June 9, 2026, was issued after the petition was filed. App. to Pet. for Reh'g. 1, 41.

That judgment describes the identity issue in this case. App. to Pet. for Reh'g. 2, 42, 60–61.

The Dutch judgment bears directly on the Ninth Circuit's ruling from March 2026.

In the judgment of the Dutch Court of Appeal, it can be read that there was a structure of child trafficking under the border of international weight.

In 1986, problems were already detected, but the Netherlands decided to ignore all the problems.

I hold evidence from 1996 that various institutions were aware of child trafficking by intercountry adoption organizations and did nothing.

Establishing the identity and former citizenship of a trafficked child, the Netherlands and Belgium are responsible for this crime against human rights. I believe it is an obligation of the Supreme Court of the United States to help a child, and an American child, obtain justice for what these countries have done through an illegal adoption by a former citizen of America.

The Netherlands and Belgium are not taking any responsibility for child trafficking into their borders; because of that, petitioner in this case has filed a case in a human rights court in France. The Dutch Court of Appeal judgment of June 9, 2026, does not take away America's obligation to help children who were kidnapped and have now become adults.

Petition for Rehearing

The Netherlands is guilty of not taking any responsibility, and the judgment puts the blame on innocent children who were trafficked in 1984. The Netherlands refuses to act in a manner consistent with human rights to address identity fraud because it does not know where these children came from, to whom they really belong, or what their nationalities are. These children were adopted into Belgium and then the Netherlands. Investigation is necessary to protect other children who were kidnapped and are now adults stuck within the borders of European countries with fake identities, like petitioner in this case involving the Netherlands and Belgium.

The Ninth Circuit's ruling from March 2026 needs to be investigated so that victims of child trafficking can have a fair trial in the United States.

I hereby ask the Supreme Court of the United States to grant rehearing.

Respectfully submitted.

Mocienne Elizabeth Petit Jackson
Magnolialaan 13
Bilthoven
Netherlands, 3723 WD
+31 645476623
mocienne.e.petit.j@gmail.com

OCTOBER 2026

Pro Se Petitioner

Petition for Rehearing

**CERTIFICATION OF
UNREPRESENTED PARTY**

I, Mocienne Elizabeth Petit Jackson, petitioner proceeding without counsel, certify that this petition for rehearing is restricted to the grounds specified in this Court's Rule 44.2—intervening circumstances of a substantial or controlling effect or other substantial grounds not previously presented—and that it is presented in good faith and not for delay.

/s/ Mocienne Elizabeth Petit Jackson
Mocienne Elizabeth Petit Jackson

Table of Contents

APPENDIX
TABLE OF CONTENTS

Appendix A

Judgment (Dutch original), Court of Appeal of The
Hague, *Mociënne Elizabeth Petit v. The State of the*
Netherlands,

No. 200.336.873/01

(Jun. 9, 2026) App. 1

Appendix B

Unofficial English Translation of the Judgment,
Court of Appeal of The Hague, *Mociënne Elizabeth*
Petit v. The State of the Netherlands,

No. 200.336.873/01

(Jun. 9, 2026) App. 41

Appendix A

arrest

GERECHTSHOF DEN HAAG

Civiel recht
Team Handel

Zaaknummer hof :200.336.873/01

Zaak- en rolnummer rechtbank : C/09/621726 / HA
ZA 21–1065

Arrest van 9 juni 2026

in de zaak van

Mociënne Elizabeth Petit,
wonend in Bilthoven,
appellante,
advocaat: voorheen mr. S. S. van Gijn,
kantoorhoudend in Amsterdam (onttrokken),

tegen

De Staat der Nederlanden,
gevestigd in Den Haag,
geïntimeerde,
advocaat: mr. G. J. Harryvan, kantoorhoudend in
Den Haag.

Het hof noemt partijen hierna Petit en de Staat.

1. De zaak in het kort

- 1.1 Petit is in 1984 samen met haar achternichte Délivrance vanuit Haïti in Nederland aangekomen. Zij is gaan wonen bij een Nederlands echtpaar en is in 1986 door hen geadopteerd. In de Haïtiaanse stukken stond

Appendix A

dat Petit 6 jaar was toen zij in Nederland aankwam en dat Délivrance haar zusje was. Vaststaat dat dit niet klopt: zij was toen al 9 jaar en Délivrance was haar achternichtje. Volgens Petit ontbrak bovendien de instemming van haar biologische moeder. Petit stelt dat de Staat dit alles wist, althans dat de Staat dit had moeten weten, en dat haar adoptie daarom nooit had mogen plaatsvinden. Ook verwijt zij de Staat dat hij het adoptiegezin onvoldoende heeft gescreend en dat hij haar niet heeft geholpen toen zij in dat gezin en tijdens haar latere verblijf in een instituut werd mishandeld en misbruikt. Zij stelt hierdoor schade te hebben geleden en wil dat de Staat die schade vergoedt.

- 1.2 De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen. Het hof is het met die beslissing eens.

2. Procesverloop in hoger beroep

- 2.1 Het verloop van de procedure in hoger beroep blijkt uit de volgende stukken:
- de dagvaarding van 15 december 2023, waarmee Petit in hoger beroep is gekomen van de vonnissen van 12 april 2023 en 20 september 2023 van de rechtbank Den Haag;
 - de memorie van grieven van Petit, met bijlage;
 - de memorie van antwoord van de Staat;
 - het stuk dat Petit ter gelegenheid van de hierna te noemen mondelinge behandeling heeft overgelegd, te weten de “memorie van grieven en mensenrechtelijke onderbouwing”

Appendix A

van 22 december 2025, met bijlagen, waaronder een “juridisch memorandum over de schendingen van het familierecht in de zaak Mocienne Petit”.

- 2.2 Aanvankelijk stond de mondelinge behandeling in deze zaak gepland op 7 oktober 2025. De toenmalige advocaat van Petit heeft zich vóór die datum onttrokken. Petit heeft destijds het hof per mail laten weten graag te willen dat de zitting zou doorgaan, desnoods zonder advocaat. Het hof heeft ervoor gekozen om de behandeling aan te houden om af te wachten of de door Petit ingezette rechtsgang bij de Deken van Advocaten en het Hof van Discipline tot resultaat zou leiden en Petit de kans te geven om (langs die weg of op een andere manier) een nieuwe advocaat te vinden.¹ Dat is Petit helaas niet gelukt. Omdat zij had laten weten wel prijs te stellen op voortzetting van de zaak en er ook geen concreet vooruitzicht bestond dat Petit er binnen afzienbare termijn wel in zou slagen een advocaat te vinden, heeft het hof de mondelinge behandeling vervolgens bepaald op 30 maart 2026. Op die dag heeft Petit haar standpunt mondeling bepleit, mede aan de hand van het op voorhand toegestuurde, hiervoor vermelde

¹ Ook de behandeling van de een andere zaak van Petit tegen (onder meer) de Staat (met nummer 200.336.656/01), die gepland stond op 25 september 2025, is destijds aangehouden. Vandaag wordt in die zaak ook uitspraak gedaan.

Appendix A

stuk van december 2025. De advocaten van de Staat hebben de zaak toegelicht aan de hand van pleitaantekeningen die zij hebben overgelegd.

3. Feitelijke achtergrond

De adoptie van Petit

- 3.1 Petit is op 15 november 1975 geboren te Cap-Haïtien op Haïti. In november 1984 kwam Petit samen met haar achternichtje Délivrance aan op Brussel International Airport. Zij zijn daar opgehaald door hun (toekomstige) Nederlandse adoptieouders, de heer en mevrouw Rieks (hierna: het echtpaar Rieks). De adoptie van Petit en Délivrance door het echtpaar Rieks is op 29 oktober 1986 uitgesproken door de arrondissementsrechtbank te Zutphen.
- 3.2 Het echtpaar Rieks had daaraan voorafgaand, in 1980, toestemming aan de minister van Justitie gevraagd voor opname van een derde buitenlands pleegkind in hun gezin, dat destijds bestond uit drie biologische kinderen en twee buitenlandse adoptiekinderen.
- 3.3 Op 21 januari 1981 heeft de staatssecretaris van Justitie aan het echtpaar Rieks een zogeheten beginseltoestemming verleend voor de verzochte opneming van een derde buitenlands pleegkind. Deze toestemming was gegrond op een positief advies van de Raad voor de Kinderbescherming te Zutphen (hierna: Raad) van 12 januari 1981. Daarin

Appendix A

werd verwezen naar een rapport betreffende een op 12 december 1980 afgesloten onderzoek naar (het gezin van) het echtpaar Rieks. In dit rapport uit 1980 is, voor zover van belang, het volgende opgenomen:

"In april 1974 werd het gezinsonderzoek afgesloten. De pleegouders kwamen naar voren als bewust levende, integere en plezierig optredende mensen. Beiden hadden een goede jeugd (...). Pleegvader was werkzaam als computerprogrammeur bij de belastingen. Pleegmoeder volgde de opleiding tot huishoudkundige, ze werkte tot aan haar huwelijk. De drie kinderen hebben nu alle aandacht en verzorging van pleegmoeder. In zijn vrije tijd is pleegvader ook veel met de kinderen bezig. De pleegouders kamperen regelmatig met de kinderen, ze trekken de natuur in. De kinderen treden op een plezierige, spontane wijze op. [Beide pleegouders] wilden wel een groot gezin, maar vonden het niet verantwoord nog meer eigen kinderen te krijgen. Via bemiddeling (...) konden de pleegouders al vrij snel [hun eerste buitenlandse adoptiekind] in hun gezin opnemen. Hij was ondervoed en verwaarloosd, hij knapte in het gezin al snel op (...).

In september 1979 haalden de pleegouders zelf [hun tweede buitenlandse adoptiekind] op in (...) Bogota. De pleegouders vonden het fijn ook iets te weten over het land waar hun twee adoptiekinderen vandaan kwamen (...). Het

Appendix A

moeilijkste vonden de pleegouders dat hij in het begin emotioneel totaal niet reageerde (...) De pleegouders vingen het op een rustige, adequate manier op, zodat er al snel een positieve ontwikkeling was (...).

De pleegouders bewonen nog dezelfde woning, maar willen graag verhuizen naar een huis wat helemaal vrij ligt. Zij willen hun eigen groente gaan verbouwen, bovendien is het gezond voor de kinderen (...).

De pleegouders willen nu [een derde adoptiekind] adopteren. Volgens mij is daar geen enkel bezwaar tegen. Aanvankelijk dienden de pleegouders bewust een verzoek in tot opname van een blind (te opereren) jongetje in hun gezin. Deze opname gaat niet door [besloten werd dat het kind naar een gezin in Zweden zou gaan dat al een blind kind had], maar ze menen genoeg liefde en mogelijkheden te hebben om nog een pleegkind in hun gezin op te nemen. Gezien de gezinssituatie is daartegen volgens mij geen enkel bezwaar aanwezig."

- 3.4 Op 9 oktober 1984 heeft de staatssecretaris opnieuw beginseltoestemming verleend aan het echtpaar Rieks tot opneming van een derde buitenlands pleegkind. Deze beginseltoestemming, die ook was gebaseerd op het onder 3.3. genoemde advies van de Raad van 12 januari 1981, strekte in beginsel tot opneming van één kind, tenzij het daarnaast een broer en/of een zus betrof dan wel zou gaan om kinderen die geruime tijd in

Appendix A

hetzelfde gezin of tehuis zijn verzorgd en opgevoed. In de beginseltoestemming is ook opgenomen dat het adoptiekind op het moment van opname in het gezin jonger moest zijn dan zes jaar.

- 3.5 In oktober 1984 informeerde de staatssecretaris het hoofd van de plaatselijke politie in Twello, met afschrift aan de Raad, dat voor Petit en Délivrance door de Nederlandse vertegenwoordiging in het buitenland een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) was verstrekt. Zoals gezegd kwamen Petit en Délivrance in november 1984 aan in Nederland. Sindsdien verbleven zij bij het echtpaar Rieks.
- 3.6 Uit dossieraantekeningen van de Raad blijkt dat de Raad op 4 december 1984 en 15 februari 1985 een gesprek heeft gevoerd met mevrouw Rieks over Petit en Délivrance. Uit de aantekeningen blijkt dat de beide kinderen zich volgens het echtpaar Rieks goed ontwikkelden.
- 3.7 Op 24 maart 1986 heeft het echtpaar Rieks bij de arrondissementsrechtbank te Zutphen een verzoek ingediend tot (samengevat) de adoptie van Petit en Délivrance (hierna: het adoptieverzoek). Bij het verzoekschrift zijn onder meer de volgende bijlagen gevoegd:
 - a. gelegaliseerde geboorteakten van Petit ("le 15 novembre 1978") en Délivrance, waarop in beide gevallen Carmen Petit als moeder wordt aangeduid;

Appendix A

- b. kopieën van de Haïtiaanse paspoorten van Petit en Délivrance;
- c. in tweevoud een proces-verbaal van een op 9 augustus 1984 gehouden zitting van de Juge de Paix van Cap-Haitien, Section Sud, waarin onder meer is opgenomen:

“La dame Carmen Petit, mère de la mineure Délivrance Petit présente en notre Tribunal, déclare consentir sans réserve à ce que sa fille soit adoptée par les époux Albertus Jacob Rieks, Madame née Maatje Martina Rieks-van Dalsen, de nationalité hollandaise et accepte en outre qu’elle soit légitimée par les sus dits époux.”

- d. Haïtiaanse adoptie-beschikkingen van het Tribunal Civil du Ressort du Cap-Haïtien van 11 augustus 1984, waarin de adoptie van Petit en Délivrance door het echtpaar Rieks is uitgesproken.
- 3.8 De arrondissementsrechtbank Zutphen heeft het adoptieverzoek met bijlagen gestuurd aan de Raad met het verzoek advies uit te brengen. De Raad heeft op 10 september 1986 geadviseerd het verzoek van het echtpaar Rieks tot adoptie van Petit en Délivrance in te willigen. Aan dit advies lag een rapport van augustus 1986 van de Raad ten grondslag waarin, voor zover van belang, het volgende is opgenomen:

“D.d. 26 april 1974 bracht de Raad een gezinsrapport uit in verband met het verzoek tot

Appendix A

opname van een buitenlands adoptief-kind. Het gezin werd goedgekeurd.

Nadien werden in 1975, 1977, 1980 en 1986 rapporten door de raad Zutphen uitgebracht voor adoptie en opname van totaal 5 buitenlandse adoptief-kinderen. Uit de rapporten en kontakten komen de pleegouders naar voren als bewust levende, integere en plezierige mensen.

Vanaf het begin waren de pleegouders gericht op het verzorgen van kinderen uit de derde wereld. In de leefwijze en leefhouding van de pleegouders neemt de derde wereldproblematiek een duidelijke plaats in. De pleegouders zijn actief in sponsorprojecten e.d.. De pleegouders gaan hier op een reële wijze mee om. Zij kunnen afstand nemen.

Uit de opvang van de verschillende bij hen geplaatste kinderen blijkt dat de pleegouders in staat zijn tot opvang van diverse problemen. Pleegvader neemt hierin een rustige plaats in, pleegmoeder reageert wat emotioneler en direkter. Pleegouders laten aan elkaar ruimte en hun verhouding blijkt stabiel te zijn.

(...)

De pleegouders bewonen een verbouwde boerderij en in en om de woning is veel ruimte. De ontwikkeling en persoonlijke vorming van de aanwezige kinderen verlopen goed. Opmerkelijk is dat de oudere kinderen meer hun eigen gangetje gaan, er is sprake van onderlinge betrokkenheid op elkaar. De verhouding naar

Appendix A

de ouders toe krijgt meer de inhoud van een vriendschapsrelatie.

(...)

De pleegouders zijn hierdoor niet meer overwegend bezig met de ge- en verboden in het gezin. Voor de pleegouders is er zodoende meer sprake van een harmonieus gezinsleven waarin ieder zijn eigen ruimte en weg duidelijk vindt. Vanuit een bewogenheid hebben de pleegouders een vijfde buitenlands adoptiekind (...) opgenomen, dat gehandicapt is (...).

De ontwikkeling van Mocienne en Delivrance is goed verlopen. Zowel Mocienne als Delivrance heeft zich op school goed kunnen aanpassen (...) Het ingroeien en het hechten in het gezin is voor ieder kind verschillend verlopen (...) Bij Mocienne is nu merkbaar dat ze zich hecht in het gezin, Mocienne heeft op school blijvende kontakten met leeftijdsgenootjes (...)

Statusvoorlichting is in dit gezin zeer vanzelfsprekend, er is ruimte voor ieders eigen achtergrond. Mocienne en Delivrance praten wel over wat ze hebben meegemaakt e.d. en de meisjes krijgen de ruimte om dit te vertellen. Bij ziekenhuisopname van pleegmoeder raakte vooral Mocienne erg nerveus omdat Mocienne wist dat haar natuurlijke moeder in een ziekenhuis was overleden. Na de terugkeer van pleegmoeder was alles weer goed.

Appendix A

(...)

Konklusie

Zowel Mocienne als Delivrance neemt bij de pleegouders een eigen plaatsje in en adoptie is een vanzelfsprekende zaak. De ontwikkeling van de beide meisjes verloopt goed, het hechtingsproces van elk op een verschillende wijze.

De pleegouders zijn in hun verwachtingen reëel en accepteren de mogelijkheden en onmogelijkheden van ieder kind."

- 3.9 Bij beschikking van 29 oktober 1986 heeft de arrondissementsrechtbank te Zutphen (hierna ook wel: de adoptierechter), onder verwijzing naar het rapport van de Raad, de adoptie van Petit en Delivrance uitgesproken. Daarbij zijn de namen van Petit gewijzigd in Esther Mocienne Petit Rieks. In de beschikking is onder meer opgenomen:

"uit een afschrift van het "registre des proces-verbaux d'adoption" ter griffie van het Tribunal de Paix van Le Cap-Haïtien van 9 augustus 1984 blijkt dat de moeder van de minderjarigen heeft ingestemd met de adoptie door verzoekers"

- 3.10 De adoptie is op 2 december 1986 ingeschreven in het daarvoor bestemde register van de burgerlijke stand.

De periode na de adoptie

- 3.11 Petit is in december 1990 weggelopen van huis. Omdat de verstandhouding tussen

Appendix A

Petit en het echtpaar Rieks was verstoord, verliepen de contacten tussen hen vanaf dat moment via het RIAGG. Omdat de instanties die zich over Petit hadden ontfermd geen beslissingen over en voor haar konden nemen, heeft het RIAGG het echtpaar Rieks in overweging gegeven afstand te doen van de ouderlijke macht over Petit. Daartoe heeft het echtpaar Rieks (en hun overige (adoptie)kinderen) bij brief van 22 maart 1993 verzocht.

- 3.12 De Raad heeft naar aanleiding van het verzoek van het echtpaar Rieks een onderzoek ingesteld en daarover in december 1993 gerapporteerd. Petit verbleef op dat moment in het Orthopedagogisch Centrum Jan Pieter Heije in Oosterbeek. In dit rapport van december 1993 is voor zover van belang het navolgende opgenomen:

“In 1984 is Mocienne als 3^e adoptief-kind in het gezin Rieks gekomen. Aanvankelijk liet alles zich goed aanzien volgens de ouders, op fysieke problemen na. Na enkele jaren begonnen zich emotionele problemen af te tekenen. De lagere school werd verwisseld voor M.L.K.-onderwijs, gevolgd door het V.S.O. (voortgezet speciaal onderwijs).

De problemen in het gezin werden sterker. Mocienne terroriseerde volgens de gezinsleden de situatie. De kontakten werden steeds slechter (...)

Appendix A

Volgens Mocienne werd ze achtergesteld in het gezin, ze zou veel nare opmerkingen over bv. haar uiterlijk hebben moeten incasseren en ervaart met name vader [en twee van haar broers] als onplezierig en afstandelijk.

Na een konflikt met vader is Mocienne weggelopen in december 1990. Voor ieder was dit "definitief".

Door de Riagg. die inmiddels ingeschakeld was door de ouders in oktober 1990 werd ze in Deventer en Zwolle geplaatst en later op Jonkerbosch te Nijmegen (nu opgegaan in de J. P. Heye-Stichting).

Mocienne geeft te kennen dat zij tegen haar zin in als adoptief-kind geplaatst is bij de familie Rieks. Volgens Mocienne had zij in Haïti een goede band met haar vader die de naam Petit-Jackson draagt en is zij met haar nichtje (in plaats van haar zusje, zoals beweerd wordt) Délivrance als het ware ontvoerd in 1984.

Mocienne heeft niet kunnen wennen bij de familie Rieks. Ze noemt met name vader en [twee van haar broers] als degenen tegen wie zij wrok voelt. Ze heeft zich gekleineerd gevoeld door hen, ze voelde zich niet begrepen en werd gepest met haar uiterlijk. Mocienne noemt hiervan verschillende voorbeelden. Ze benadrukt dat ze beslist geen gemakkelijk kind was, maar dat ze daarvoor haar redenen had en die ook wilde vertellen. Ze zegt dat er echter niet naar haar geluisterd werd, voelde zich niet serieus genomen

Appendix A

en dat terwijl ze ook nog problemen had met leren en met haar achtergrond in Haïti.

(...) Zij heeft afstand genomen en wenst deze te houden. Ze wil absoluut geen contact meer op dit ogenblik, er zou teveel gebeurd zijn. Mocienne wenst daarover niet te veel te spreken, ze noemt dat ze later een boek wil schrijven over haar verleden en dan misschien nog eens contact zal zoeken. In dat kader noemt Mocienne ook haar grote wens om haar naam te veranderen. Ze aksepteert echter meteen dat dat dit momenteel niet mogelijk is en dat nu eerst de voogdij geregeld moet worden. Ook heeft ze teveel problemen met haar leeftijd (zie verslag J. P. Heye-Stichting).

Gesproken is over haar toekomst (...) Naast de grote zorgen die Mocienne kent, noemt ze ook dat zij het op de J. P. Heye-Stichting goed naar haar zin heeft. Ze heeft diverse hobby's: zingen, dansen, schilderen. Mocienne bezit een gezellige ruime kamer, waar ze veel vertoeft.

Van de toekomstige voogdes heeft ze positieve verwachtingen. Ze hoopt te zijner tijd haar naam te kunnen veranderen en haar leeftijd formeel te kunnen wijzigen.

Visie ouders ten aanzien van de problematiek:

Mocienne kwam op ± 6-jarige leeftijd met haar zusje Délivrance uit Haïti bij de familie Rieks. Bij medisch onderzoek bleek zij enkele jaren ouder te zijn (...).

Appendix A

Konklusie

(...)

Een ontheffing van de ouderlijke macht is de aangewezen maatregel, zodat het gezag door een 'neutrale persoon' kan worden uitgeoefend.

Zowel de ouders als Mocienne staan achter de ontheffing. Een voogdijvereniging zal belast moeten worden met de voogdij."

- 3.13 Het rapport van de Raad van december 1993 was, naast gesprekken met alle betrokkenen, gebaseerd op een overzichtsrapport van het RIAGG van 27 juli 1993 betreffende de mogelijke overdracht van de ouderlijke macht over Petit en het behandelingsplan van de J. P. Heije Stichting van 1 november 1993.
- 3.14 In dat overzichtsrapport van het RIAGG van 27 juli 1993 is, voor zover van belang, het volgende opgenomen:

"Kerstmis 1990 is Mocienne thuis weggelopen na een aanvaring met vader (...). Mocienne, officieel 14 jaar, is duidelijk veel ouder. Tijdens haar verblijf in Jonkerbosch is ze medisch en psychologisch onderzocht, waarbij bleek, dat haar echte leeftijd ongeveer drie jaar hoger is (...). In het tehuis wordt ze behandeld als een bijna 18 jarige qua voorrechten en zakgeld (...).

In het Crisis Centrum in Zwolle heeft ze een heel moeilijke tijd gehad. Ze was erg claimend, ook daar heel nadrukkelijk aanwezig, egocentrisch ingesteld, prikkelbaar en ze had angstaanvallen.

Appendix A

Dit alles heeft bij de toch al wat onrustige bevolking van een crisiscentrum tot heftige incidenten geleid. (...)

Ontheffing.

Het initiatief is genomen door Jonkerbosch, waarde staf van mening was, dat er iemand moest komen, die ook juridisch gezag had over Mocienne. Misschien kon toch een procedure worden gestart om haar geboortedatum te wijzigen; er moet ook e.e.a. worden geregeld rond uitkeringen, verdere opvang. Verstandelijk zagen ouders meteen in, dat dit wenselijk was (...) Ze schreven dan ook hun verzoek tot ontheffing aan de Raad. Gevoelsmatig bleef het moeilijk liggen.

Mocienne vond het een prima voorstel. Ofschoon ze waardering heeft voor de zorg van ouders voor hun adoptiefkinderen, wil ze zelf geen "Rieks" meer zijn en door de ontheffing voelt ze zich meer los van ouders.

(...)

Conclusie.

Mocienne. bijna vijftien jaar, maar in feite waarschijnlijk bijna 18 jaar is als adoptiefkind vermoedelijk te laat naar Nederland gekomen om zich nog echt te hechten in het adoptief gezin."

- 3.15 Het hierboven genoemde behandelingsplan van de J.P. Heije Stichting van 1 november 1993 verwijst naar een eerder behandelplan van 21 juni 1993 waarin onder meer staat dat Petit heeft aangegeven geen contact meer te willen met het adoptiegezin door de dingen die

Appendix A

gebeurd zijn en dat zij geen aangifte wil doen van de 'onheuse bejegening' op seksueel gebied door haar broers omdat zij het alleen wil verwerken. Verder vermeldt het behandelplan van 1 november 1993, voor zover van belang, het volgende:

"Dachten we (...) een goede weg in te slaan door haar te plaatsen op de interne school, na ongeveer een maand geeft Mocienne in gesprekken aan dat ze depressief wordt van school, dat ze erg moe is. vaak slap en duizelig, en regelmatig misselijk wordt van de 'gore' verhalen van klasgenoten, van het schelden en vloeken in de klas; ze zitten aan haar lichaam, aan haar spullen, en houden niet op als ze het vraagt; bij doorvragen erkent ze dat ze zelf ook aanleiding geeft (...)

21 september heeft (...) een gesprek met [de adjunct-directeur van de school] plaatsgevonden, waarin afgesproken wordt dat het mogelijke gedaan zal worden om Mocienne steun en veiligheid te bieden (...)

1 oktober geeft Mocienne opnieuw aan op school in een hel te leven. Het maakt haar niet uit wie er voor de klas staat, het zijn de jongens waar ze letterlijk niet goed van wordt. Zo is ze misselijk naar huis gegaan na het moeten aanhoren van een bandje met 'sex-geluiden'; bij navraag blijkt ze te zijn beetgenomen door een klasgenoot. (...)

Wat nu ook speelt: de aanvraag tot voogdijwijziging. Mocienne heeft moeten

Appendix A

aangeven waarom ze dhr. en mevr. Rieks niet meer als voogden aksepteert.

De geestelijke en lichamelijke beschadigingen door pleegvader en pleegbroers noemt Mocienne als redenen. Over mevr. Rieks is ze zeer positief. Toch wil ze los van de hele familie.”

- 3.16 Nadat de Raad daarom bij verzoekschrift van 25 januari 1994 had verzocht, heeft de arrondissementsrechtbank te Zutphen bij beschikking van 23 maart 1994 het echtpaar Rieks ontheven van de ouderlijke macht over Petit. De rechtbank heeft daarbij Stichting Jeugd en Gezin te Arnhem (hierna: SJG) als voogdes over Petit benoemd en een ambtenaar van de Raad als toeziend voogd.
- 3.17 Op 28 april 1994 is het dossier dat de Raad over Petit onderhield overgedragen aan de SJG.

Juridische procedures: herroeping adoptie en wijziging geboortedatum

- 3.18 Op verzoek van Petit heeft de arrondissementsrechtbank te Amsterdam bij beschikking van 26 januari 2000 de adoptie van Petit herroepen. Hierdoor verloor Petit haar Nederlandse nationaliteit maar dit is in 2002 hersteld.
- 3.19 De arrondissementsrechtbank Den Haag heeft op verzoek van Petit bij beschikking van 17 september 2001 de voornamen van Petit gewijzigd in "Mocienne Elizabeth". In diezelfde beschikking zijn de geboortegegevens

Appendix A

van Petit vastgesteld, die inhielden dat Petit op 15 november 1978 was geboren in Le Cap-Haïtien, Haïti. Anderhalf jaar later heeft de rechtbank bij beschikking van 10 maart 2003 een verbetering in de geboorteakte van Petit gelast, in die zin dat als geboortedatum 15 november 1975 wordt vermeld.

4. Procedure bij de rechtbank

- 4.1 Petit heeft de Staat gedagvaard en gevorderd dat de rechtbank, bij voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad te verklaren vonnis, voor recht zal verklaren dat de Staat verplicht is de schade te vergoeden die Petit geleden heeft, welke schade dient te worden opgemaakt bij staat en in een afzonderlijke schadestaatprocedure dient te worden vastgesteld.
- 4.2 Petit heeft hieraan ten grondslag gelegd dat de Staat onrechtmatig jegens haar heeft gehandeld. Voor zover in hoger beroep nog relevant² heeft zij de Staat kort gezegd de volgende verwijten gemaakt:

² Enkele verwijten uit de eerste aanleg die de rechtbank heeft besproken en verworpen, komen niet terug in de memorie van grieven en behandelt het hof dus ook niet, namelijk de verwijten die zien op het gesteld mislopen van een erfenis, het gestelde statenloos worden als gevolg van het verlies van het Nederlanderschap, de gestelde scheiding van Petit en Délivrance (niet in hetzelfde internaat) en het verwijt dat betrekking heeft op het contact tussen Petit en de dochter van Délivrance.

Appendix A

- De Staat heeft de door een louche Haïtiaans adoptiebureau verstrekte, onjuiste gegevens ten onrechte zonder controle overgenomen zonder de fouten te herstellen. Petit was geen zes jaar, maar negen jaar toen zij naar Nederland kwam. Délivrance was niet haar zusje maar haar achternichtje. De Staat had moeten weten dat deze gegevens niet juist waren. Ook had de Staat moeten weten dat Carmen Petit, degene die toestemming zou hebben gegeven voor de adoptie, niet haar biologische moeder was. In elk geval was nader onderzoek op dat punt geïndiceerd.
- Petit is in het adoptiegezin psychisch en fysiek mishandeld en seksueel misbruikt. De Staat had dit gezin beter moeten screenen en de Raad heeft het adoptiegezin ook niet of onvoldoende begeleid toen Petit daar verbleef. Ook heeft de Raad niets gedaan om het misbruik te laten stoppen; zelfs niet nadat Petit zelf het initiatief had genomen om de adoptie te laten vernietigen.
- Ook tijdens haar verblijf in het internaat van de J. P. Heije Stichting heeft Petit verbaal en fysiek geweld ondervonden.

Petit heeft door dit onrechtmatig handelen materiële en immateriële schade geleden. Zij heeft zich vanwege de trauma's die zij door haar adoptie en de gebeurtenissen daarna heeft opgelopen niet ten volle kunnen ontplooiën en geen normaal leven kunnen opbouwen.

Appendix A

- 4.3 De rechtbank heeft de vorderingen afgewezen en Petit in de proceskosten veroordeeld.

5. Vorderingen in hoger beroep

- 5.1 Petit vordert hetzelfde als bij de rechtbank.
5.2 De bezwaren (grieven) van Petit tegen de vonnissen houden het volgende in.

Grief 1 is gericht tegen *“het afwijzen van de vordering in het geheel, en afgezien van de onrechtmatige rechtspraak”*. De Staat heeft in diverse hoedanigheden en instanties onrechtmatig gehandeld, waarbij het zwaartepunt ligt bij de Raad. Petit heeft verschillende keren aangegeven dat zij in het adoptiegezin werd mishandeld en zelfs verkracht. De Raad heeft niets gedaan om haar te helpen, en heeft haar zelfs tegengewerkt.

Met grieven 2 tot en met 6 (in samenhang met de inleiding op haar grieven) voert Petit samengevat aan dat de Staat (de Raad en de adoptierechter) wel concrete aanwijzingen had dat de gegevens in de Haïtiaanse geboorteakte niet klopten. Volgens Petit was bekend of had bekend moeten zijn dat zij niet de dochter was van Carmen Petit, dat de in de geboorteakte vermelde leeftijd niet klopte en dat zij en Délivrance geen zusjes waren. Zij heeft ook tegen de adoptierechter gezegd dat zij ouder was en dat zij geen zusje was van Délivrance, en zij heeft daarbij aangegeven dat zij niet geadopteerd wilde worden. De adoptierechter heeft daarop geantwoord dat hij geen keuze had omdat zij al niet langer de Haïtiaanse nationaliteit had. Van Petit kan niet worden verwacht dat zij stukken overlegt

Appendix A

met betrekking tot de adoptiezaak. Daardoor kan zij niet het bestaan en de inhoud van het gesprek bewijzen. De kantonrechter had ook op basis van haar uiterlijk en intellectuele ontwikkeling moeten zien dat zij ouder was. Omdat de leeftijdsgrens 6 jaar was, was er bovendien al reden voor nader onderzoek als er maar enige aanwijzing was dat zij ouder was dan dat. Uit het proces-verbaal van de zitting in Haïti blijkt alleen dat Carmen Petit aanwezig was en zich niet verzette, maar niet blijkt van haar instemming. Daarbij komt dat bij het proces-verbaal geen stukken zitten waaruit blijkt dat de aanwezige vrouw inderdaad Carmen Petit was én de moeder van Petit. Uit DNA-bewijs is inmiddels gebleken dat Petit familie is van de familie Jackson (van Michael Jackson) en de familie Ross (van Diana Ross). Dat de adoptieouders en de Raad wisten dat Carmen Petit niet haar moeder was en waarschijnlijk niet eens bestaat blijkt ook uit een brief van het instituut Jonkerbosch uit januari 1992 waarin staat: *“De ouders Rieks denken dat dit [de op de geboorteakte vermelde Carmen Petit] niet de natuurlijke moeder is, maar een mevrouw die zich daarvoor uitgaf. Een ander adoptiefkind blijkt dezelfde naam op de geboorte-akte te hebben staan en het is onwaarschijnlijk dat beide meisjes dezelfde moeder hebben.”* Ook van belang is een specifieke passage uit het adviesrapport van de Raad Zutphen van augustus 1986 (zie hierboven onder 3.8.), die luidt: *“Bij ziekenhuisopname van pleegmoeder raakte vooral Mocienne erg nerveus omdat Mocienne wist dat haar natuurlijke moeder in een ziekenhuis was*

Appendix A

overleden. Na de terugkeer van pleegmoeder was alles weer goed". Het is zeer onwaarschijnlijk dat Petit de dood van Carmen Petit, bij wie zij niet eens verbleef en die zij niet kende, als traumatisch zou hebben ervaren. Het is dus uitgesloten dat dit overlijden heeft plaatsgevonden in de periode dat Petit in een kindertehuis wachtte op vertrek naar Nederland, zoals de rechtbank als optie heeft aangenomen. Het ging ook niet om het overlijden van haar biologische moeder — die heeft zij niet echt gekend — maar om de vrouw die als haar moeder fungeerde. De conclusie is dat aan de criteria voor onrechtmatige rechtspraak is voldaan.

5.3 In de nadere "memorie van grieven en mensenrechtelijke onderbouwing" van december 2025 herhaalt Petit deze stellingen en gaat zij nader in op (onder meer) artikel 8 EVRM en de uitspraak van de Hoge Raad in een Sri Lankaanse adoptiezaak.³ Voor zover dit stuk nieuwe grieven bevat laat het hof die buiten beschouwing.

6. Beoordeling in hoger beroep

Inleiding — juridisch kader in 1984–1986

6.1 De adoptie is in het Nederlandse recht geïntroduceerd als een maatregel van kinderscherming die wordt genomen in het belang van het kind dat bescherming nodig heeft, en niet als een instelling in het belang van de adoptanten. De mogelijkheid van

³ HR 19 april 2024, ECLI:NL:HR:2024:622.

Appendix A

adoptie is in 1956 wettelijk ingevoerd en sinds 1 januari 1970 geregeld in de artikelen 1:227–1:229 van het Burgerlijk Wetboek (BW). Een verzoek om adoptie kon op grond van artikel 1:227 BW (oud) alleen worden toegewezen als de adoptie zowel uit het oogpunt van verbreking van de banden met de ouders als dat van bevestiging van de banden met de adoptanten, in het kennelijk belang van het kind was en aan de overige voorwaarden was voldaan. Daarbij vereiste artikel 1:228 BW (oud) onder meer dat de biologische ouders zich niet tegen het verzoek verzetten en dat de aspirant-adoptieouders het adoptiekind al ten minste een jaar feitelijk hadden verzorgd en opgevoed. De adoptie kwam tot stand door een uitspraak van de rechtbank op verzoek van een echtpaar dat een kind wil adopteren.

6.2 Na 1965 richtten adoptieouders zich voor het vinden van een pleegkind in steeds meer gevallen op het buitenland, vanaf 1967 meer in het bijzonder op niet-Europese landen. Een buitenlandse adoptie werd aanvankelijk in Nederland niet erkend, vandaar dat het kind in Nederland opnieuw moest worden geadopteerd, na de voorgeschreven periode als pleegkind in het aspirant-adoptiegezin te hebben verbleven.

6.3 Ten tijde van de adoptie van Petit was de aan de adoptie voorafgaande procedure niet in de wet geregeld. Destijds waren de regels voor deze procedure vervat in de 'Nota over de

Appendix A

praktische gang van zaken rond adoptie en adoptievoorbereiding' die op 9 mei 1980 aan de Tweede Kamer is gezonden.⁴ In deze nota werd ook ingegaan op de problemen die de toenemende belangstelling voor buitenlandse pleegkinderen met zich bracht en wordt de daaruit voortvloeiende behoefte aan ordenende maatregelen genoemd. Die behoefte heeft geleid tot een procedure tot verkrijging van een zogeheten beginseltoestemming die aspirant-pleegouders moesten volgen voorafgaand aan de opneming van een buitenlands pleegkind. Deze procedure was vastgelegd in het toenmalige vreemdelingenbeleid.

- 6.4 Al in 1967 was voor de toelating tot Nederland van een buitenlands pleegkind bij richtlijn onder meer bepaald dat de pleegouders moesten aantonen dat de opneming van het kind in hun gezin in het belang van het kind was. In 1974 is deze richtlijn aangevuld en opgenomen in de Vreemdelingencirculaire. Als algemene regel gold dat opneming van een buitenlands pleegkind in het belang van dat kind moest zijn en dat voor het kind in de omstandigheden in het land van herkomst geen aanvaardbare toekomst zou zijn weggelegd. De aanvulling hield verder onder meer in dat de pleegouders moesten beschikken over de hiervoor al vermelde

⁴ *Kamerstukken II* 1979/80, 16194, nrs. 1 en 2.

Appendix A

beginseltoestemming voor opneming van het kind. Die beginseltoestemming werd door de Minister van Justitie slechts verleend nadat de Raad een onderzoek had ingesteld naar de geschiktheid van de ouders als pleeg- en adoptieouders.

- 6.5 Ook was in de Vreemdelingencirculaire bepaald dat de overkomst van het kind op verantwoorde wijze moest zijn geregeld. Voor zover vereist moest een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) worden afgegeven door de Nederlandse vertegenwoordiging in het desbetreffende land. De aspirant-pleegouders moesten met het oog op de toelating van het kind in Nederland door middel van stukken aantonen (onder meer) dat:
- a) de ouder(s) en/of wettelijk vertegenwoordiger van het kind afstand had(den) gedaan op ter plaatse geldige en naar Nederlandse normen acceptabele wijze;
 - b) de autoriteiten in het land van herkomst instemden met adoptie door de pleegouders.
- 6.6 In de Vreemdelingencirculaire was ook vermeld dat het Ministerie van Justitie niet bemiddelde bij het zoeken en plaatsen van pleegkinderen. Dit was al een particulier initiatief, ook bij binnenlandse adoptie, en dat bleef het dus. Pas in 1989, enkele jaren ná de adoptie van Petit, werd door de inwerkingtreding van de Wet opneming

Appendix A

buitenlandse pleegkinderen in 1989⁵ (Wobp) een vergunningstelsel ingevoerd, met het oog op regulering van de particuliere bemiddeling en toezicht en controle door de overheid.

6.7 De rol van de Staat *voorafgaand aan* de adoptie was in de voor deze zaak relevante periode dus nog beperkt tot twee aspecten namelijk:

- (i) het beoordelen van de geschiktheid van aspirant adoptieouders door de Raad en het afgeven van een beginseltoestemming door de Minister van Justitie;
- (ii) de toelating en de regeling van het verblijf van buitenlandse (adoptie)pleegkinderen (afgifte mvv door de Nederlandse vertegenwoordiging in het buitenland).

Daarnaast had de Staat een rol bij de *totstandkoming van* de Nederlandse adoptie:

- (iii) de rechter moest uitspraak doen op een verzoek tot adoptie van de adoptieouders en
- (iv) de Raad moest de rechter hierover adviseren (artikel 971 Rv (oud)).

6.8 Toen Petit werd opgenomen in het gezin van haar adoptieouders en door hen werd geadopteerd, was er nog geen verdrag dat die opneming en adoptie regelde. Aangenomen werd dat het Nederlandse commune ongeschreven internationaal privaatrecht inhield dat een adoptie alleen door de

⁵ Wobp, *Stb.* 1988, 566. Deze wet is met ingang van 1 oktober 1998 de Wet opneming buitenlandse kinderen ter adoptie (Wobka) gaan heten.

Appendix A

Nederlandse rechter kon worden uitgesproken als die zowel naar het nationale recht van de aspirant-adoptieouders, als naar het nationale recht van het te adopteren kind mogelijk was.⁶ Daarbij was gangbaar uitgangspunt dat het nationale recht van de aspirant-adoptieouders (in dit geval dus het Nederlandse recht) de *voor hen* geldende voorwaarden voor adoptie bepaalde, en dat het nationale recht van het te adopteren kind (in dit geval dus het Haïtiaanse recht) de *voor het kind* geldende voorwaarden bepaalde. De vraag of de adoptie in het belang was van het kind en of de (biologische) ouders op de vereiste wijze afstand hadden gedaan en zich niet tegen de adoptie verzetten, moest dus worden beoordeeld naar het nationale recht van en door de bevoegde instanties van het land van herkomst van het te adopteren kind.⁷ Uit het in het geding gebrachte Nederlandse adoptievonnis ten aanzien van Petit blijkt dat de adoptierechter in haar geval hiervan ook is uitgegaan; dat vonnis verwijst immers naar het Haïtiaanse adoptievonnis uit 1984.

- 6.9 Tot slot zijn de criteria voor onrechtmatige rechtspraak van belang. In beginsel staat het gesloten stelsel van rechtsmiddelen eraan in de weg dat een partij de gelegenheid zou

⁶ Vergelijk de conclusie van de AG voor de uitspraak van de Hoge Raad in de hiervoor genoemde Sri Lankaanse adoptiezaak (zie voetnoot 2), onder 4.6. en 4.10.

⁷ HR 11 april 1980, ECLI:NL:HR:1980:AC1936.

Appendix A

hebben om langs de weg van een vordering tegen de Staat op grond van onrechtmatig handelen de juistheid van een onherroepelijke rechterlijke beslissing nogmaals tot onderwerp van een procedure te maken. Alleen als bij de voorbereiding van die rechterlijke beslissing zulke fundamentele rechtsbeginselen zijn veronachtzaamd dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak niet kan worden gesproken én tegen die beslissing geen rechtsmiddel openstaat of heeft opengestaan kan een vordering worden ingesteld op grond van onrechtmatige rechtspraak.⁸ In beginsel kunnen klachten inhoudende dat de rechter op bepaalde processtukken geen acht heeft geslagen of zijn uitspraak onvoldoende heeft gemotiveerd slechts in het kader van een rechtsmiddel zoals hoger beroep aan de orde worden gesteld.

*Totstandkoming adoptie: onrechtmatig handelen
valse papieren*

- 6.10 Over de vraag of de biologische moeder van Petit nu wel of niet op rechtsgeldige wijze afstand heeft gedaan bestaat tussen partijen geen overeenstemming. Wel staat inmiddels vast dat de in de papieren vermelde geboortedatum niet klopte en dat Petit niet een zusje was van Délivrance, maar een achternichtje. Als gevolg hiervan is Petit op

⁸ O.a. HR 3 december 1971, ECLI:NL:HR:1971:AB6788.

Appendix A

te hoge leeftijd geadopteerd. Uit de stukken en de verklaring van Petit ter zitting blijkt een levensloop met veel (diepe) dalen, wat zonder meer tragisch is te noemen. Dat betekent echter niet dat de verwijten die Petit de Staat in dat verband maakt terecht zijn.

- 6.11 Petit stelt dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld door op de juistheid van de Haïtiaanse adoptiepapieren te vertrouwen, terwijl hij wist of moest weten dat die papieren niet klopten. Volgens haar had de Staat in elk geval nader onderzoek moeten doen en had de adoptie nooit door mogen gaan. Petit heeft in dat verband een beroep gedaan op haar door artikel 8 EVRM beschermde recht op privé-, familie- en gezinsleven, waaronder ook het recht valt van een kind om te weten waar het vandaan komt en van wie het afstamt. De rechtbank heeft geoordeeld dat op de Staat, en dus ook de adoptierechter, op grond van dat artikel de plicht rust nader onderzoek te doen naar de juistheid van cruciale (afstammings)gegevens als de Staat bekend is of zou moeten zijn met feiten of omstandigheden van algemene of bijzondere aard die twijfel over de juistheid van die gegevens rechtvaardigen.
- 6.12 De Staat is het daar niet mee eens. Hij stelt dat een dergelijke onderzoekplicht niet uit artikel 8 EVRM volgt. Hij voert in dat verband aan dat de norm voor onrechtmatige rechtspraak (zie hierboven 6.9.) is ontleend

Appendix A

aan artikel 6 EVRM en beoogt te waarborgen dat van een eerlijke en onpartijdige behandeling van de zaak sprake is geweest.

- 6.13 Het hof merkt op dat de Staat bij dit verweer er in elk geval aan voorbij ziet dat Petit zich niet alleen op onrechtmatige rechtspraak beroept, maar dat zij de Staat ook in diens andere hoedanigheden verwijten maakt. Petit stelt immers ook dat de Raad onrechtmatig heeft gehandeld bij zijn advisering van de adoptierechter (op de andere verwijten aan de Raad komt het hof hierna terug) en met enige goede wil valt in haar stellingen ook te lezen dat de Staat volgens haar geen mvv had mogen afgeven. Deze constatering leidt echter niet tot het door Petit gewenste resultaat.
- 6.14 Net als de rechtbank neemt het hof bij zijn beoordeling tot uitgangspunt dat op grond van het destijds geldende internationaal privaatrecht in beginsel zowel buitenlandse aktes als buitenlandse rechterlijke uitspraken als rechtsgeldig moesten worden aangemerkt en moesten worden erkend, als deze aktes of uitspraken - kort gezegd - volgens de ter plaatse geldende regels tot stand waren gekomen. Dat neemt niet weg dat ook destijds op de Staat een onderzoeksplicht rustte indien hij voldoende duidelijke en concrete aanwijzingen had of moest hebben dat er aan deze aktes of uitspraken iets niet klopte. Dat zelfde geldt voor het bestaan van

Appendix A

een eventuele onderzoeksplicht op grond van art. 8 EVRM. Het gaat er in alle gevallen dus om of de Staat destijds dergelijke aanwijzingen had of moest hebben. Voor zover Petit verwijten richt tot de adoptierechter, komt daar nog bij dat ook moet zijn voldaan aan de in 6.9 bedoelde criteria voor onrechtmatige rechtspraak.

- 6.15 Uit het Haïtiaanse adoptievonniss en het Haïtiaanse proces-verbaal (zie 3.7. hierboven) blijkt dat de Haïtiaanse rechter van oordeel was dat de adoptie voldeed aan de daaraan in Haïti gestelde eisen en dat hij zich daarbij heeft gebaseerd op de geboorteakte van Petit (waarin een geboortedatum uit 1975 stond en waarin Carmen Petit als moeder was vermeld). Ook blijkt uit de van deze procedure overgelegde stukken afdoende dat de Haïtiaanse rechter de identiteit van Carmen Petit en haar wens om Mociënne voor adoptie af te staan heeft geverifieerd, alvorens uitspraak te doen. Zoals hierboven overwogen mocht de Staat in beginsel op de juistheid van de Haïtiaanse adoptiepapieren (waaronder de geboorteakte en het Haïtiaanse vonnis) vertrouwen. Naar het oordeel van het hof heeft Petit onvoldoende onderbouwd dat sprake was van zodanige duidelijke en concrete aanwijzingen dat dit vertrouwen niet op zijn plaats was en dat de Staat nader onderzoek had moeten doen. Het hof overweegt in dit verband als volgt.

Appendix A

- a. Petit heeft verwezen naar het rapport van de Commissie onderzoek interlandelijke adoptie (COIA). Deze commissie heeft op verzoek van de toenmalige minister voor Rechtsbescherming onderzoek gedaan naar mogelijke misstanden die in het verleden bij interlandelijke adopties hebben plaatsgevonden. De COIA heeft zich daarbij geconcentreerd op adopties vanuit Bangladesh, Brazilië, Colombia, Indonesië en Sri Lanka in de periode 1967–1998. In haar rapport van 8 februari 2021 heeft de COIA (samengevat) geconcludeerd dat in deze landen en in deze jaren sprake was van ernstige misstanden rondom interlandelijke adoptie, zoals het vervalsen van documenten en dat de Staat daarvan vanaf het eind van de jaren zestig op de hoogte was. Op zich is juist dat het feit dat Haïti niet was betrokken bij het onderzoek onverlet laat dat de Staat wel in algemene zin op de hoogte was van ernstige misstanden bij interlandelijke adopties, ook in andere landen. Dat is echter onvoldoende basis om aan te nemen dat de Staat in het specifieke geval van Petit niet op de juistheid van de papieren mocht vertrouwen.
- b. Petit heeft niet onderbouwd dat de Staat in 1984–1986 wist of had moeten weten dat het bij haar adoptie betrokken adoptiebureau dermate “louche” was, dat daarom niet kon worden uitgegaan van de juistheid van de in de papieren vermelde gegevens.

Appendix A

- c. Wat betreft de passage uit het Raadsrapport van augustus 1986 (zie citaat hierboven onder 5.2.) is het allereerst de vraag of de daarin vervatte informatie (biologische moeder is overleden in het ziekenhuis terwijl Petit nog in Haïti was) inhoudelijk wel juist is; volgens de eigen verklaring van Petit klopt het in elk geval niet. Voor zover het al wel juist zou zijn, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het niet uitgesloten is dat Carmen Petit is overleden nadat zij op de adoptiezitting was verschenen. Ook heeft de rechtbank terecht overwogen dat het mogelijk is dat de adoptierechter op dit punt vragen heeft gesteld en dat deze naar tevredenheid zijn beantwoord. In elk geval is deze enkele zinsnede naar het oordeel van het hof van onvoldoende gewicht om aan te nemen dat de adoptierechter niet mocht afgaan op de juistheid van de Haïtiaanse papieren, waaronder dus het proces-verbaal van de Haïtiaanse rechter waarin is vermeld dat deze heeft vastgesteld dat de biologische moeder van Petit aanwezig was en instemde met de adoptie.
- d. De brief van het instituut Jonkerbosch uit januari 1992 waarin staat dat de adoptieouders dachten dat Carmen Petit niet de natuurlijke moeder was en dat deze naam ook op andere geboorteakten staat (zie 5.2. hierboven) is niet relevant. Wat daar immers

Appendix A

ook van zij, deze brief was in de periode 1984–1986 niet bekend.

- e. Het hof volgt Petit ook niet in haar stelling dat het de adoptierechter op basis van haar uiterlijk, presentatie en geestelijke ontwikkeling al zodanig duidelijk moet zijn geweest dat zij ouder was dan 6 jaar, dat dit voldoende reden was om niet langer uit te gaan van de juistheid van de Haïtiaanse papieren. De stellingen van Petit over haar gesprek met de adoptierechter (zie wederom 5.2. hierboven) vinden geen nadere steun in de stukken. Als dat gesprek bovendien al zo heeft plaatsgevonden, betekent dat ook nog niet dat de adoptierechter op grond van wat Petit tegen hem had gezegd niet meer had mogen afgaan op de juistheid van de Haïtiaanse adoptiepapieren of had moeten beslissen dat de adoptie niet in het belang van Petit was en dus niet door mocht gaan (dit nog afgezien van de strenge criteria voor onrechtmatige rechtspraak). Het is de vraag wat er dan wel met Petit had moeten gebeuren, mede gelet op het feit dat zij al 2 jaar in het gezin Rieks verbleef en dat dit gezin als geschikt was beoordeeld (zie ook hierna). Ter zitting heeft Petit verklaard dat zij naar de VS had moeten worden teruggestuurd, naar haar familie Jackson, maar daarvoor bestond geen enkel aanknopingspunt.

Appendix A

6.16 Ook als alle argumenten in onderlinge samenhang worden beschouwd, levert dit onvoldoende basis op om te kunnen concluderen dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld door (zonder nader onderzoek) op de juistheid van de Haïtiaanse papieren te vertrouwen en de adoptie door te laten gaan. Nu de stellingen van Petit van onvoldoende onderbouwing zijn voorzien, komt het hof ook niet toen aan bewijslevering.

Onrechtmatig handelen Raad bij screening adoptiegezin en in de periode daarna?

6.17 Petit heeft aangevoerd dat zij in het adoptiegezin psychisch en fysiek is mishandeld en seksueel is misbruikt. Ook heeft zij aangevoerd dat zij tijdens haar verblijf in het internaat van de J.P. Heije Stichting verbaal en fysiek geweld heeft ondervonden. Volgens haar heeft de Staat (de Raad) fouten gemaakt bij de screening van het adoptiegezin en heeft hij niets gedaan om de mishandelingen en het misbruik te stoppen. De rechtbank heeft deze verwijten gemotiveerd verworpen en heeft daarbij samengevat en zakelijk weergegeven het volgende overwogen (tussenvonnis 12 april 2023, r.o. 5.12.-5.15 en 5.27):

- uit de stukken blijkt van een voldoende uitgebreid en voldoende indringend onderzoek door de Raad naar het adoptiegezin en er zijn geen feiten of omstandigheden naar voren

Appendix A

gebracht waaruit volgt dat de Raad in de periode tot medio 1986 op de hoogte was of had moeten zijn van zodanige signalen van geweld in het adoptiegezin dat nader onderzoek of negatieve advisering geboden was;

- uit de stellingen volgt dat de Raad pas in 1993, dus ongeveer drie jaar nadat Petit het adoptiegezin had verlaten, op de hoogte raakte van de beschuldigingen van mishandeling en misbruik en dat de Raad toen onderzoek heeft gedaan en heeft geadviseerd dat vanwege de problematische relatie tussen Petit en haar adoptief ouders ontheffing van de ouderlijke macht aangewezen was, die ontheffing heeft hierna ook plaatsgevonden;
- niet kan worden aangenomen dat de Staat bij de screening een wettelijke plicht of maatschappelijke zorgvuldigheidsnorm heeft geschonden of jegens Petit heeft gehandeld in strijd met de artikelen 3 en 8 EVRM;
- voor zover moet worden aangenomen dat het door Petit gestelde (seksuele) geweld binnen het adoptiegezin daadwerkelijk heeft plaatsgevonden (dit is niet door een rechter vastgesteld), geldt dat vanwege het ontbreken van een wettelijke (controlerende) taak en van bevoegdheid van de Raad, de rechtbank ook niet kan concluderen dat de Staat een *'failure to take reasonably available measures'* en dus een schending van artikel 3 EVRM kan worden verweten;

Appendix A

- voor zover in het internaat al sprake was van verbaal en fysiek geweld kan niet worden vastgesteld dat de Raad op de hoogte was of had moeten zijn van zodanig geweld dat (drastische) maatregelen geboden waren; de wel bekende signalen waren niet van dien aard dat interventie of nader onderzoek geboden was.
- 6.18 Hof is het met deze overwegingen eens. Petit heeft daar ook geen concrete klachten tegen gericht, maar heeft volstaan met de stelling dat haar oudere adoptiebroers haar mishandelden en misbruikten, respectievelijk dat zij verschillende keren heeft aangegeven dat zij in het adoptiegezin werd mishandeld en zelfs verkracht, en dat de Staat (de Raad) niets heeft gedaan om haar te helpen en haar zelfs heeft tegengewerkt.⁹ Ook in hoger beroep heeft zij deze stellingen echter niet nader onderbouwd. Het hof ziet dan ook geen grond om te concluderen dat de Raad niet positief had mogen adviseren ten aanzien van het gezin of dat hij in de periode daarna zijn zorgplicht heeft geschonden. Het beroep op verjaring van de Staat ten aanzien van de verwijten ná de adoptie kan bij deze stand van zaken onbesproken blijven.

⁹ Memorie van grieven 12, 13 en 58. Het later ten behoeve van de zitting toegezonden stuk 'memorie van grieven en mensenrechtelijke onderbouwing' bevat een vergelijkbare stelling, met een verwijzing naar artikel 8 EVRM.

Appendix A

Conclusie en proceskosten

6.19 De conclusie is dat het hoger beroep van Petit niet slaagt. Daarom zal het hof het vonnis bekrachtigen. Het hof zal Petit als de in het ongelijk gestelde partij veroordelen in de proceskosten van het hoger beroep.

6.20 Het hof begroot de proceskosten aan de zijde van de Staat op:

griffierecht	€ 798,-	
salaris advocaat	€ 2.580,-	(2 punten × tarief II)
nakosten	€ 189,-	(plus de verhoging zoals vermeld in de beslissing)
Totaal	€ 3.567,-	

Het hof zal de gevorderde wettelijke rente over de proceskosten toewijzen zoals vermeld in de beslissing.

7. Beslissing

Het hof:

- bekrachtigt de vonnissen van de rechtbank Den Haag van 12 april 2023 en van 20 september 2023;
- veroordeelt Petit in de kosten van de procedure in hoger beroep, aan de zijde van de Staat begroot op € 3.567,-, vermeerderd met de wettelijke rente over deze kosten als Petit deze niet binnen veertien dagen na heden heeft betaald;
- bepaalt dat als Petit niet binnen veertien dagen na aanschrijving aan de uitspraak heeft voldaan en dit arrest vervolgens wordt betekend, Petit de kosten van die betekening

Appendix A

moet betalen, plus extra nakosten van € 98,-, vermeerderd met de wettelijke rente over deze kosten als Petit deze niet binnen veertien dagen na betekening heeft betaald.

- verklaart deze kostenveroordelingen uitvoerbaar bij voorraad.

Dit arrest is gewezen door mr. E. M. Dousma-Valk, mr. S. A. Boele en mr. E. Bauw en in het openbaar uitgesproken op 9 juni 2026 in aanwezigheid van de griffier.

Voor afschrift,
De Griffier van het Gerechtshof
Den Haag,
9 JUN 2026

Appendix B

UNOFFICIAL ENGLISH TRANSLATION

**Court of Appeal of The Hague - Civil Law,
Commercial Division**

Court of Appeal case number: 200.336.873/01

District Court case and docket number:
C/09/621726 / HA ZA 21–1065

Judgment of 9 June 2026

This is an unofficial working translation prepared for information and legal review. It is not a sworn or certified translation. In the event of any difference, the original Dutch judgment controls.

In the matter of

Mociënne Elizabeth Petit, residing in Bilthoven,
appellant, formerly represented by Ms S. S. van Gijn,
lawyer practising in Amsterdam (withdrawn),

against

The State of the Netherlands, established in The
Hague, respondent, represented by Mr G. J. Harryv-
an, lawyer practising in The Hague.

The Court will refer to the parties below as Petit and
the State.

1. The case in brief

- 1.1 In 1984, Petit arrived in the Netherlands from
Haiti together with her second cousin Dé-
livrance. She went to live with a Dutch mar-
ried couple and was adopted by them in 1986.
The Haitian documents stated that Petit was

Appendix B

six years old when she arrived in the Netherlands and that Délivrance was her younger sister. It is established that this was incorrect: she was already nine years old and Délivrance was her second cousin. According to Petit, her biological mother had also not consented. Petit argues that the State knew all of this, or ought to have known it, and that her adoption should therefore never have taken place. She also alleges that the State insufficiently screened the adoptive family and failed to assist her when she was abused and mistreated in that family and later while residing in an institution. She claims to have suffered damage as a result and seeks compensation from the State.

- 1.2 The District Court dismissed the claims. The Court of Appeal agrees with that decision.

2. Course of the appeal proceedings

- 2.1 The course of the appeal proceedings is shown by the following documents:
- the writ of summons dated 15 December 2023, by which Petit appealed against the judgments of the District Court of The Hague dated 12 April 2023 and 20 September 2023;
 - Petit's statement of grounds of appeal, with an attachment;
 - the State's statement of defence on appeal;
 - the document submitted by Petit for the oral hearing referred to below, namely the "statement of grounds of appeal and human-rights

Appendix B

substantiation” dated 22 December 2025, with attachments, including a “legal memorandum concerning violations of family law in the case of Mocienne Petit”.

- 2.2 The oral hearing in this case was initially scheduled for 7 October 2025. Petit’s lawyer at that time withdrew before that date. Petit informed the Court by email that she wished the hearing to proceed, if necessary without a lawyer. The Court chose to adjourn the hearing in order to await whether the procedure initiated by Petit before the Dean of the Bar and the Disciplinary Court of Appeal would produce a result, and to give Petit an opportunity to find a new lawyer through that route or otherwise.¹ Unfortunately, Petit did not succeed in doing so. Because she had indicated that she wished the case to continue, and because there was no concrete prospect that she would succeed in finding a lawyer within the foreseeable future, the Court subsequently scheduled the oral hearing for 30 March 2026. On that date, Petit presented her position orally, also relying on the December 2025 document submitted in advance. Counsel for the State explained the State’s position by reference to written hearing notes.

¹ *The hearing of another case brought by Petit against, among others, the State (case number 200.336.656/01), initially scheduled for 25 September 2025, was also adjourned at that time. Judgment is also being delivered in that case today.*

Appendix B

3. Factual background**Petit's adoption**

- 3.1** Petit was born on 15 November 1975 in Cap-Haïtien, Haiti. In November 1984, Petit and her second cousin Délivrance arrived at Brussels International Airport. They were collected there by their future Dutch adoptive parents, Mr and Mrs Rieks, referred to below as the Rieks couple. On 29 October 1986, the Zutphen District Court pronounced the adoption of Petit and Délivrance by the Rieks couple.
- 3.2** Previously, in 1980, the Rieks couple had requested permission from the Minister of Justice to receive a third foreign foster child into their family. At that time, the family consisted of three biological children and two foreign adopted children.
- 3.3** On 21 January 1981, the State Secretary for Justice granted the Rieks couple an approval in principle to receive the requested third foreign foster child. This approval was based on positive advice dated 12 January 1981 from the Child Protection Board in Zutphen, referred to below as the Board. The advice referred to a report concerning an investigation into the Rieks couple and their family, completed on 12 December 1980. The 1980 report stated, insofar as relevant:

“The family investigation was completed in April 1974. The foster parents emerged as conscien-

Appendix B

tious, honest and pleasant people. Both had had a good childhood. (...) The foster father worked as a computer programmer for the tax authorities. The foster mother was training in domestic science and worked until her marriage. The three children now receive all the foster mother's attention and care. In his free time, the foster father also spends a great deal of time with the children. The foster parents regularly go camping with the children and spend time in nature. The children behave in a pleasant and spontaneous manner. [Both foster parents] wanted a large family but did not consider it responsible to have more biological children.

Through mediation, the foster parents were soon able to receive [their first foreign adopted child] into their family. He was malnourished and neglected but recovered quickly in the family. (...)

In September 1979, the foster parents themselves collected [their second foreign adopted child] from (...) Bogotá. The foster parents appreciated learning something about the country from which their two adopted children came. (...) What they found most difficult was that, at first, he showed no emotional response at all. (...) The foster parents dealt with this calmly and appropriately, so that a positive development soon followed.

The foster parents still live in the same home but would like to move to a fully detached house.

Appendix B

They want to grow their own vegetables, which would also be healthy for the children. (...)

The foster parents now wish to adopt [a third adopted child]. In my view, there is no objection to that. They initially made a deliberate request to receive a blind boy who could undergo surgery. That placement will not take place, because it was decided that the child would go to a family in Sweden that already had a blind child. However, they believe they have sufficient love and capacity to receive another foster child into their family. In view of the family circumstances, I see no objection."

- 3.4 On 9 October 1984, the State Secretary again granted the Rieks couple approval in principle to receive a third foreign foster child. This approval, also based on the Board's advice of 12 January 1981 referred to at paragraph 3.3, was in principle for one child, unless an additional child was that child's brother and/or sister, or the children had been cared for and raised together for a considerable period in the same family or home. The approval also stated that the adopted child had to be under six years of age when received into the family.
- 3.5 In October 1984, the State Secretary informed the head of the local police in Twello, with a copy to the Board, that the Dutch representation abroad had issued provisional residence authorisations to Petit and Délivrance. As stated above, Petit and Délivrance arrived in

Appendix B

the Netherlands in November 1984 and thereafter lived with the Rieks couple.

- 3.6** The Board's file notes show that, on 4 December 1984 and 15 February 1985, the Board spoke with Mrs Rieks about Petit and Délivrance. The notes record that, according to the Rieks couple, both children were developing well.
- 3.7** On 24 March 1986, the Rieks couple submitted an application to the Zutphen District Court for, in summary, the adoption of Petit and Délivrance, referred to below as the adoption application. The attachments to the application included:
- (a) legalised birth certificates for Petit, stating "15 November 1978", and Délivrance, each identifying Carmen Petit as the mother;
 - (b) copies of the Haitian passports of Petit and Délivrance;
 - (c) two copies of the official record of a hearing held on 9 August 1984 before the Justice of the Peace of Cap-Haïtien, Southern Section, which stated, among other things:

"Mrs Carmen Petit, mother of the minor Délivrance Petit, appearing before our Court, declares without reservation that she consents to her daughter being adopted by the spouses Albertus Jacob Rieks and Mrs Maatje Martina Rieks-van Dalsen, of Dutch nationality, and further accepts that she be legitimated by those spouses."

Appendix B

- (d) Haitian adoption orders of the Civil Court for the District of Cap-Haïtien dated 11 August 1984, pronouncing the adoption of Petit and Délivrance by the Rieks couple.
- 3.8 The Zutphen District Court sent the adoption application and its attachments to the Board for advice. On 10 September 1986, the Board advised that the Rieks couple's application to adopt Petit and Délivrance should be granted. That advice was based on an August 1986 Board report, which stated, insofar as relevant:

"On 26 April 1974, the Board issued a family report in connection with the application to receive a foreign adopted child. The family was approved.

Thereafter, in 1975, 1977, 1980 and 1986, the Zutphen Board issued reports regarding the adoption and reception of a total of five foreign adopted children. The reports and contacts describe the foster parents as conscientious, honest and pleasant people.

From the outset, the foster parents were committed to caring for children from the developing world. Problems affecting the developing world occupy a clear place in their way of life and outlook. The foster parents are active in sponsorship projects and similar activities. They approach this realistically and are capable of setting limits.

Their care of the different children placed with them shows that the foster parents are able to

Appendix B

deal with various problems. The foster father adopts a calm role, while the foster mother responds somewhat more emotionally and directly. The foster parents give one another space and their relationship appears stable.

The foster parents live in a converted farmhouse with ample space inside and outside. The development and personal formation of the children in the family are progressing well. It is notable that the older children increasingly follow their own paths, while remaining involved with one another. Their relationship with the parents increasingly has the character of friendship.

Consequently, the foster parents are no longer primarily occupied with rules and prohibitions within the family. They therefore experience a more harmonious family life in which everyone clearly finds his or her own space and path. Out of a sense of commitment, the foster parents received a fifth foreign adopted child (...) who has a disability. (...)

Mocienne and Délivrance have developed well. Both have adapted well at school. (...) Integration and attachment within the family have proceeded differently for each child. (...) It is now apparent that Mocienne is becoming attached to the family, and she has lasting contacts with children of her own age at school. (...)

Providing information about each child's status and background is entirely natural within this family, and there is room for each person's own

Appendix B

background. Mocienne and Délivrance talk about what they have experienced and are given space to do so. When the foster mother was admitted to hospital, Mocienne in particular became very anxious because she knew that her natural mother had died in a hospital. After the foster mother's return, everything was fine again.

Conclusion

Both Mocienne and Délivrance have their own place with the foster parents and adoption is a natural step. Both girls are developing well, although the attachment process has differed for each of them.

The foster parents are realistic in their expectations and accept each child's abilities and limitations."

- 3.9** By order of 29 October 1986, the Zutphen District Court, also referred to below as the adoption court, pronounced the adoption of Petit and Délivrance, referring to the Board's report. Petit's names were changed to Esther Mocienne Petit Rieks. The order stated, among other things:

"A copy of the 'register of official adoption records' held at the registry of the Justice of the Peace of Cap-Haïtien dated 9 August 1984 shows that the mother of the minors consented to the adoption by the applicants."

- 3.10** The adoption was registered in the appropriate civil-status register on 2 December 1986.

Appendix B

The period after the adoption

- 3.11** Petit ran away from home in December 1990. Because the relationship between Petit and the Rieks couple had broken down, contact between them thereafter took place through the Regional Institute for Ambulatory Mental Health Care, known as RIAGG. Because the agencies caring for Petit were unable to make legal decisions for and about her, the RIAGG suggested that the Rieks couple relinquish parental authority over Petit. By letter of 22 March 1993, the Rieks couple and their other biological and adopted children requested that this be done.
- 3.12** Following that request, the Board conducted an investigation and issued a report in December 1993. At that time, Petit was residing at the Jan Pieter Heije Orthopedagogical Centre in Oosterbeek. The December 1993 report stated, insofar as relevant:

“In 1984, Mocienne entered the Rieks family as its third adopted child. According to the parents, matters initially appeared to be going well, apart from physical problems. After several years, emotional problems began to emerge. Primary school was replaced by education for children with learning difficulties, followed by secondary special education.

The problems within the family became more serious. According to the family members, Mo-

Appendix B

cienne terrorised the situation. Contact deteriorated steadily. (...)

According to Mocienne, she was treated less favourably within the family, had to endure many unpleasant remarks about, for example, her appearance, and experienced the father and two of her brothers in particular as unpleasant and distant.

Following a conflict with the father, Mocienne ran away in December 1990. For everyone involved, this was 'final'.

The RIAGG, which the parents had involved in October 1990, arranged placements for her in Deventer and Zwolle, and later at Jonkerbosch in Nijmegen, now incorporated into the J. P. Heije Foundation.

Mocienne states that she was placed with the Rieks family as an adopted child against her will. According to Mocienne, she had a good relationship in Haiti with her father, whose surname was Petit-Jackson, and she and her niece Délivrance, rather than her sister as alleged, were effectively abducted in 1984.

Mocienne was unable to become accustomed to the Rieks family. She identifies the father and two of her brothers in particular as people towards whom she feels resentment. She felt belittled by them, misunderstood and bullied about her appearance. Mocienne gives several examples. She emphasises that she was certainly not an easy child, but that she had reasons for that and wished to explain them. She says that

Appendix B

nobody listened to her and that she was not taken seriously, even though she also had learning difficulties and problems concerning her background in Haiti.

(...) She has distanced herself and wishes to maintain that distance. At present, she wants absolutely no contact, as too much has happened. Mocienne does not wish to discuss this in great detail. She says that she wants to write a book about her past later and may then seek contact again. In that context, Mocienne also mentions her strong wish to change her name. She accepts immediately, however, that this is not presently possible and that guardianship must first be arranged. She also has major difficulties concerning her age; see the J. P. Heije Foundation report.

Her future was discussed. (...) In addition to the serious concerns she has, Mocienne says that she is very comfortable at the J. P. Heije Foundation. She has various hobbies: singing, dancing and painting. Mocienne has a pleasant, spacious room in which she spends a great deal of time.

She has positive expectations of her future guardian. She hopes in due course to change her name and formally correct her age.

The parents' view of the problems

Mocienne came from Haiti to the Rieks family with her sister Délivrance at approximately six years of age. Medical examination showed that she was several years older. (...)

Appendix B

Conclusion

(...) Termination of the parents' parental authority is the appropriate measure so that authority can be exercised by a 'neutral person'.

Both the parents and Mocienne support that termination. A guardianship organisation should be entrusted with guardianship."

- 3.13** In addition to interviews with all those involved, the Board's December 1993 report was based on an RIAGG overview report dated 27 July 1993 concerning the possible transfer of parental authority over Petit and on the J. P. Heije Foundation treatment plan dated 1 November 1993.
- 3.14** The RIAGG overview report of 27 July 1993 stated, insofar as relevant:

"At Christmas 1990, Mocienne ran away from home following an altercation with the father. (...) Mocienne, officially fourteen years old, is clearly much older. During her stay at Jonkerbosch, she was examined medically and psychologically, which showed that her true age was approximately three years higher. (...) At the institution, she is treated as almost eighteen years old in relation to privileges and spending money. (...)

She had a very difficult time at the Crisis Centre in Zwolle. She was very demanding and conspicuously present, self-centred, irritable and suffered anxiety attacks.

Appendix B

This led to serious incidents among the already somewhat unsettled population of the crisis centre. (...)

Termination of parental authority

The initiative came from Jonkerbosch, where staff considered that someone was needed who also had legal authority over Mocienne. Perhaps proceedings could be started to correct her date of birth, and matters concerning benefits and future care also had to be arranged. Intellectually, the parents immediately understood that this was desirable. (...) They therefore sent their request to terminate parental authority to the Board. Emotionally, however, they continued to find this difficult.

Mocienne considered it an excellent proposal. Although she appreciates the parents' care for their adopted children, she no longer wishes to be a 'Rieks', and the termination makes her feel more detached from the parents.

Conclusion

Mocienne, almost fifteen years old but probably in reality almost eighteen, probably arrived in the Netherlands as an adopted child too late to become genuinely attached to the adoptive family."

- 3.15** The J. P. Heije Foundation treatment plan of 1 November 1993 referred to an earlier treatment plan of 21 June 1993. That earlier plan stated, among other things, that Petit had said that she no longer wished to have contact with the adoptive family because of what had

Appendix B

happened and that she did not wish to report the improper sexual treatment by her brothers to the police because she wished to process it herself. The treatment plan of 1 November 1993 further stated, insofar as relevant:

“We believed (...) that we were taking the correct path by placing her in the internal school. After approximately one month, Mocienne stated in conversations that school was making her depressed; that she was very tired, often weak and dizzy; and that she regularly became nauseous from the ‘disgusting’ stories told by classmates and from the swearing and cursing in the classroom. They touch her body and her possessions and do not stop when she asks. When questioned further, she acknowledges that she herself also provokes situations. (...)”

On 21 September, (...) a meeting took place with [the school’s deputy head], at which it was agreed that everything possible would be done to provide Mocienne with support and safety. (...)”

On 1 October, Mocienne again stated that she was living in hell at school. It did not matter who stood in front of the class; it was the boys who literally made her feel ill. For example, she went home nauseous after being forced to listen to a tape containing ‘sexual sounds’; on inquiry, it appeared that a classmate had tricked her.

Another current issue is the application to change guardianship. Mocienne has had to ex-

Appendix B

plain why she no longer accepts Mr and Mrs Rieks as guardians.

Mocienne identifies the psychological and physical harm caused by the foster father and foster brothers as the reasons. She is very positive about Mrs Rieks. Nevertheless, she wants to separate herself from the entire family.”

- 3.16** Following the Board’s application of 25 January 1994, the Zutphen District Court terminated the Rieks couple’s parental authority over Petit by order of 23 March 1994. The District Court appointed Stichting Jeugd en Gezin in Arnhem as Petit’s guardian and appointed an officer of the Board as supervisory guardian.
- 3.17** On 28 April 1994, the Board’s file concerning Petit was transferred to Stichting Jeugd en Gezin.

Legal proceedings: revocation of the adoption and correction of the date of birth

- 3.18** At Petit’s request, the Amsterdam District Court revoked her adoption by order of 26 January 2000. As a result, Petit lost Dutch nationality, but it was restored in 2002.
- 3.19** At Petit’s request, the District Court of The Hague changed her given names to “Mocienne Elizabeth” by order of 17 September 2001. In the same order, the Court established Petit’s birth details as showing that she was born on 15 November 1978 in Cap-Haïtien, Haiti. One and a half years later, by order of 10

Appendix B

March 2003, the Court directed that Petit's birth certificate be corrected to record her date of birth as 15 November 1975.

4. Proceedings before the District Court

- 4.1** Petit summoned the State and asked the District Court, in a judgment provisionally enforceable insofar as possible, to declare that the State was obliged to compensate the damage suffered by Petit, with the damage to be assessed in separate damages-assessment proceedings.
- 4.2** Petit based her claim on the allegation that the State had acted unlawfully towards her. Insofar as still relevant on appeal², she made the following allegations against the State in summary:
- The State wrongly accepted, without verification, the incorrect information supplied by a disreputable Haitian adoption agency and failed to correct the errors. Petit was not six but nine years old when she came to the Netherlands. Délivrance was not her sister but her second cousin. The State knew or should have known that those details were incorrect.

² Several allegations made at first instance, which the District Court considered and rejected, were not repeated in the statement of grounds of appeal and are therefore not considered by the Court of Appeal. These concerned the alleged loss of an inheritance, the alleged statelessness resulting from loss of Dutch nationality, the alleged separation of Petit and Délivrance through placement in different institutions, and the allegation concerning contact between Petit and Délivrance's daughter.

Appendix B

The State should also have known that Carmen Petit, the person said to have consented to the adoption, was not her biological mother. At the very least, further investigation was required on that issue.

- Petit was psychologically and physically abused and sexually assaulted in the adoptive family. The State should have screened the family more effectively, and the Board failed to supervise or sufficiently support the adoptive family while Petit lived there. The Board also did nothing to stop the abuse, even after Petit herself took the initiative to have the adoption revoked.
- Petit also experienced verbal and physical violence while residing at the J. P. Heije Foundation institution.

Petit claims that she suffered material and non-material damage as a result of this unlawful conduct. Because of the trauma caused by her adoption and the events that followed, she was unable to develop fully or build a normal life.

4.3 The District Court dismissed the claims and ordered Petit to pay the costs of the proceedings.

5. Relief sought on appeal

- 5.1** Petit seeks the same relief as she sought before the District Court.
- 5.2** Petit's grounds of appeal against the judgments are as follows.

Appendix B

Ground 1 challenges “the dismissal of the claim in its entirety, apart from unlawful judicial decision-making”. The State acted unlawfully in various capacities and through various bodies, with the principal emphasis on the Board. Petit repeatedly stated that she was abused and even raped in the adoptive family. The Board did nothing to assist her and even obstructed her.

By grounds 2 to 6, read together with the introduction to her grounds, Petit argues in summary that the State, the Board and the adoption court had concrete indications that the information in the Haitian birth certificate was incorrect. According to Petit, it was known or should have been known that she was not Carmen Petit’s daughter, that the age stated in the birth certificate was incorrect, and that she and Délivrance were not sisters. She also told the adoption judge that she was older and that Délivrance was not her sister, and she stated that she did not wish to be adopted. The adoption judge replied that he had no choice because she no longer had Haitian nationality. Petit cannot reasonably be expected to produce documents from the adoption proceedings and therefore cannot prove the existence and content of that conversation. The District Court judge should also have been able to see from her appearance and intellectual development that she was older. Because the age limit was six years, even a slight indication that she was older should have triggered further investigation.

The official record of the Haitian hearing shows only that Carmen Petit was present and did not ob-

Appendix B

ject, not that she consented. Furthermore, the official record is not accompanied by documents showing that the woman present was in fact Carmen Petit and was Petit's mother. DNA evidence has now shown that Petit is related to the Jackson family, associated with Michael Jackson, and the Ross family, associated with Diana Ross. According to Petit, a January 1992 letter from the Jonkerbosch institution shows that the adoptive parents and the Board knew that Carmen Petit was not her mother and probably did not even exist. The letter stated: "The Rieks parents believe that [Carmen Petit, named on the birth certificate] is not the natural mother but a woman who pretended to be the mother. Another adopted child appears to have the same name stated on the birth certificate, and it is unlikely that both girls have the same mother."

Petit also relies on a specific passage from the Zutphen Board's August 1986 advisory report, quoted at paragraph 3.8 above: "When the foster mother was admitted to hospital, Mocienne in particular became very anxious because she knew that her natural mother had died in a hospital. After the foster mother's return, everything was fine again." According to Petit, it is highly unlikely that she would have experienced the death of Carmen Petit, with whom she did not live and whom she did not know, as traumatic. It is therefore impossible, she argues, that the death occurred while Petit was waiting in a children's home to leave for the Netherlands, as the District Court considered possible. It was not the death of her biological mother, whom she did not re-

Appendix B

ally know, but the woman who acted as her mother. Petit concludes that the requirements for unlawful judicial decision-making were met.

5.3 In the additional “statement of grounds of appeal and human-rights substantiation” dated December 2025, Petit repeats those assertions and discusses, among other matters, Article 8 of the European Convention on Human Rights and the judgment of the Supreme Court of the Netherlands in a Sri Lankan adoption case.³ To the extent that the document contains new grounds of appeal, the Court leaves them out of consideration.

6. Assessment on appeal

Introduction - the legal framework in 1984–1986

6.1 Adoption was introduced into Dutch law as a child-protection measure taken in the interests of a child in need of protection, not as an institution serving the interests of adopters. Adoption was introduced by statute in 1956 and, from 1 January 1970, was governed by Articles 1:227 to 1:229 of the Dutch Civil Code. Under the former Article 1:227, an adoption application could be granted only where adoption was clearly in the child’s interests, both from the perspective of severing the child’s ties with the parents and confirming the ties

³ *Supreme Court of the Netherlands, 19 April 2024, ECLI:NL:HR:2024:622.*

Appendix B

with the adopters, and where the other statutory conditions were met. The former Article 1:228 required, among other things, that the biological parents did not oppose the application and that the prospective adoptive parents had actually cared for and raised the child for at least one year. Adoption was created by a judicial decision on the application of a married couple wishing to adopt a child.

- 6.2** After 1965, prospective adoptive parents increasingly looked abroad for foster children and, from 1967, particularly to non-European countries. Initially, a foreign adoption was not recognised in the Netherlands. The child therefore had to be adopted again in the Netherlands after living for the prescribed period as a foster child in the prospective adoptive family.
- 6.3** At the time of Petit's adoption, the procedure preceding adoption was not regulated by statute. The rules were contained in the "Memorandum on the practical procedure concerning adoption and adoption preparation", sent to the House of Representatives on 9 May 1980.⁴ The memorandum also addressed the problems arising from increasing interest in foreign foster children and the resulting need for regulatory measures. This led to a procedure through which prospective foster parents had to obtain an approval in principle before re-

⁴ *Parliamentary Papers II 1979/80, 16 194, nos. 1 and 2.*

Appendix B

ceiving a foreign foster child. That procedure was set out in the immigration policy applicable at the time.

- 6.4** As early as 1967, a policy directive concerning the admission of a foreign foster child to the Netherlands required, among other things, that the foster parents demonstrate that receiving the child into their family was in the child's interests. In 1974, this directive was supplemented and incorporated into the Aliens Circular. The general rule was that reception of a foreign foster child had to be in the child's interests and that the child had no acceptable future in the circumstances of the country of origin. The supplement also required the foster parents to possess the approval in principle referred to above. The Minister of Justice granted such approval only after the Board had investigated the parents' suitability as foster and adoptive parents.
- 6.5** The Aliens Circular also required that the child's journey to the Netherlands be arranged responsibly. Where required, the Dutch representation in the relevant country had to issue a provisional residence authorisation. For the child's admission to the Netherlands, the prospective foster parents had to demonstrate through documents, among other things, that:
- (a) the child's parent or parents and/or legal representative had relinquished the child in a

Appendix B

manner valid locally and acceptable by Dutch standards; and

- (b) the authorities in the country of origin consented to adoption by the foster parents.

6.6 The Aliens Circular also stated that the Ministry of Justice did not mediate in locating or placing foster children. Such mediation had already been a private initiative, including in domestic adoption, and remained so. Only in 1989, several years after Petit's adoption, did the entry into force of the Foreign Foster Children Admission Act⁵ introduce a licensing system to regulate private mediation and enable government supervision and control.

6.7 During the period relevant to this case, the State's role before the adoption was therefore still limited to two aspects:

- (i) the Board's assessment of the suitability of prospective adoptive parents and the Minister of Justice's issue of approval in principle; and
- (ii) the admission and regulation of the residence of foreign foster children intended for adoption, including the issue of a provisional residence authorisation by the Dutch representation abroad.

The State also had a role in bringing about the Dutch adoption:

- (iii) the court had to decide the adoptive parents' adoption application; and

⁵ *Foreign Foster Children Admission Act, Bulletin of Acts and Decrees 1988, 566. From 1 October 1998, the Act was renamed the Foreign Children for Adoption Admission Act.*

Appendix B

- (iv) the Board had to advise the court under the former Article 971 of the Dutch Code of Civil Procedure.

6.8 When Petit was received into the adoptive family and adopted, there was not yet any convention governing that reception and adoption. It was understood that the general, unwritten Dutch rules of private international law permitted a Dutch court to pronounce an adoption only if it was possible both under the national law of the prospective adoptive parents and under the national law of the child to be adopted.⁶ The usual starting point was that the prospective adoptive parents' national law, Dutch law in this case, determined the conditions applying to them, while the child's national law, Haitian law in this case, determined the conditions applying to the child. The question whether adoption was in the child's interests, and whether the biological parents had relinquished the child in the required manner and did not oppose the adoption, therefore had to be assessed under the national law of the child's country of origin and by the competent authorities of that country.⁷ The Dutch adoption judgment concerning Petit submitted in these proceedings

⁶ Compare the Advocate General's opinion preceding the Supreme Court's judgment in the Sri Lankan adoption case referred to above, at sections 4.6 and 4.10.

⁷ Supreme Court of the Netherlands, 11 April 1980, ECLI:NL:HR:1980:AC1936.

Appendix B

shows that the adoption court also applied that approach, as it referred to the Haitian adoption judgment of 1984.

- 6.9** Finally, the criteria governing unlawful judicial decision-making are relevant. In principle, the closed system of legal remedies prevents a party from using a claim against the State based on unlawful conduct to make the correctness of a final judicial decision the subject of new proceedings. A claim based on unlawful judicial decision-making can be brought only if, in preparing the judicial decision, such fundamental principles of law were disregarded that the proceedings cannot be regarded as fair and impartial, and no legal remedy was or had been available against that decision.⁸ In principle, complaints that a court failed to consider particular documents or inadequately reasoned its decision can be raised only through a legal remedy such as an appeal.

The creation of the adoption: alleged unlawful reliance on false documents

- 6.10** The parties disagree on whether Petit's biological mother validly relinquished her. It is now established, however, that the date of birth stated in the documents was incorrect and that Petit was not Délivrance's sister but her second cousin. As a result, Petit was adopted when she was above the applicable

⁸ See, among others, *Supreme Court of the Netherlands*, 3 December 1971, *ECLI:NL:HR:1971:AB6788*.

Appendix B

age limit. The documents and Petit's statement at the hearing show a life marked by many profound low points, which must unquestionably be described as tragic. That does not, however, mean that her allegations against the State are legally well-founded.

- 6.11** Petit argues that the State acted unlawfully by relying on the Haitian adoption documents when it knew or should have known that they were inaccurate. According to Petit, the State should at least have conducted further investigation and the adoption should never have proceeded. She relies in that connection on her right to respect for private and family life under Article 8 of the European Convention on Human Rights, which includes a child's right to know his or her origins and parentage. The District Court held that Article 8 imposed a duty on the State, including the adoption court, to investigate further the accuracy of crucial information concerning parentage where the State knew or should have known of general or specific facts or circumstances justifying doubt about the information's accuracy.
- 6.12** The State disagrees. It argues that Article 8 does not give rise to such a duty to investigate. The State submits that the standard for unlawful judicial decision-making described at paragraph 6.9 is derived from Article 6 of the Convention and is intended to ensure that proceedings were fair and impartial.

Appendix B

- 6.13** The Court notes that, in making that submission, the State overlooks that Petit does not rely solely on unlawful judicial decision-making but also makes allegations against the State in its other capacities. She alleges that the Board acted unlawfully when advising the adoption court, in addition to the other allegations against the Board considered below. With a generous reading, her assertions can also be understood to allege that the State should not have issued a provisional residence authorisation. This observation nevertheless does not produce the result sought by Petit.
- 6.14** Like the District Court, the Court of Appeal takes as its starting point that, under the rules of private international law applicable at the time, foreign official documents and foreign judicial decisions had in principle to be treated as legally valid and recognised where, in summary, they had been created in accordance with the locally applicable rules. This does not alter the fact that the State also had a duty to investigate at that time if it had, or should have had, sufficiently clear and concrete indications that something was wrong with those documents or decisions. The same applies to any duty of investigation arising under Article 8 of the Convention. In every case, the question is therefore whether the State then had or should have had such indications. To the extent that Petit directs allegations against the adoption court, the criteria

Appendix B

for unlawful judicial decision-making described at paragraph 6.9 must also be satisfied.

- 6.15** The Haitian adoption judgment and the official record of the Haitian proceedings referred to at paragraph 3.7 show that the Haitian court considered the adoption to satisfy the requirements imposed in Haiti and relied on Petit's birth certificate, which recorded a birth date in 1975 and identified Carmen Petit as her mother. The documents submitted in these proceedings also sufficiently show that, before giving judgment, the Haitian court verified Carmen Petit's identity and her wish to relinquish Mociënne for adoption. As explained above, the State was in principle entitled to rely on the accuracy of the Haitian adoption documents, including the birth certificate and Haitian judgment. In the Court's view, Petit has insufficiently substantiated that there were such clear and concrete indications that this reliance was unjustified and that the State should have conducted further investigation. The Court considers the following.
- (a)** Petit referred to the report of the Committee Investigating Intercountry Adoption. At the request of the then Minister for Legal Protection, that committee investigated possible abuses in intercountry adoptions in the past. It concentrated on adoptions from Bangladesh, Brazil, Colombia, Indonesia and Sri Lanka

Appendix B

during the period 1967–1998. In its report of 8 February 2021, it concluded in summary that serious abuses had occurred in those countries during those years, including document falsification, and that the State had been aware of those abuses since the end of the 1960s. It is correct that Haiti's exclusion from the investigation does not alter the fact that the State was generally aware of serious abuses in intercountry adoption, including in other countries. That is nevertheless an insufficient basis for finding that, in Petit's specific case, the State was not entitled to rely on the accuracy of the documents.

- (b) Petit has not substantiated that, in 1984–1986, the State knew or should have known that the adoption agency involved in her adoption was so “disreputable” that the information stated in the documents could not be treated as accurate.
- (c) As regards the passage from the Board's August 1986 report quoted at paragraph 5.2, it is first uncertain whether the information in that passage - that the biological mother died in hospital while Petit was still in Haiti - is factually correct. According to Petit's own account, it is not. Even if it were correct, the District Court properly held that Carmen Petit might have died after appearing at the adoption hearing. The District Court also properly held that the adoption court might have asked questions about the matter and re-

Appendix B

ceived satisfactory answers. In any event, in the Court's view, this single sentence carries insufficient weight to establish that the adoption court was not entitled to rely on the Haitian documents, including the official record of the Haitian court stating that it had established that Petit's biological mother was present and consented to the adoption.

- (d) The January 1992 letter from the Jonkerbosch institution stating that the adoptive parents believed that Carmen Petit was not the natural mother and that the same name appeared on other birth certificates, as referred to at paragraph 5.2, is not relevant. Whatever its significance, the letter was not known during the period 1984–1986.
- (e) The Court also rejects Petit's assertion that her appearance, presentation and mental development must have made it so obvious to the adoption court that she was older than six that there was sufficient reason to stop relying on the Haitian documents. Petit's assertions concerning her conversation with the adoption court, again referred to at paragraph 5.2, find no further support in the documents. Even if the conversation occurred as described, it would not necessarily mean that, on the basis of what Petit told him, the adoption judge could no longer rely on the Haitian adoption documents or was required to find that adoption was not in Petit's interests and should not proceed. This is apart from the strict re-

Appendix B

quirements governing unlawful judicial decision-making. It is also unclear what should then have happened to Petit, particularly because she had already lived with the Rieks family for two years and that family had been assessed as suitable. At the hearing, Petit stated that she should have been sent to the United States to her Jackson family, but there was no evidential basis for that course.

- 6.16** Even when all the arguments are considered together, they provide an insufficient basis for concluding that the State acted unlawfully by relying, without further investigation, on the Haitian documents and allowing the adoption to proceed. Because Petit's assertions were insufficiently substantiated, the Court also does not proceed to the taking of evidence.

Alleged unlawful conduct by the Board in screening the adoptive family and thereafter

- 6.17** Petit argued that she was psychologically and physically abused and sexually assaulted in the adoptive family. She also argued that she experienced verbal and physical violence while residing at the J. P. Heije Foundation institution. According to her, the State, through the Board, made errors in screening the adoptive family and did nothing to stop the mistreatment and abuse. The District Court rejected those allegations with reasons and held, in summary and in substance, as follows in its

Appendix B

interim judgment of 12 April 2023 at paragraphs 5.12–5.15 and 5.27:

- the documents show that the Board conducted a sufficiently extensive and searching investigation of the adoptive family, and no facts or circumstances were advanced showing that, before mid-1986, the Board knew or should have known of signals of violence within the adoptive family requiring further investigation or negative advice;
- Petit's assertions show that the Board first became aware of the allegations of abuse and mistreatment in 1993, approximately three years after Petit had left the adoptive family, and that the Board then investigated and advised that, because of the problematic relationship between Petit and the adoptive parents, termination of their parental authority was appropriate; that termination subsequently occurred;
- it cannot be found that, when screening the family, the State breached a statutory duty or a social duty of care, or acted towards Petit contrary to Articles 3 and 8 of the European Convention on Human Rights;
- even if the sexual or other violence alleged by Petit within the adoptive family is assumed to have occurred, which has not been established by a court, the Board lacked a statutory supervisory task and the necessary powers, and the District Court therefore could not conclude that the State failed to take reasonably avail-

Appendix B

able measures or thereby violated Article 3 of the Convention;

- even if verbal and physical violence occurred in the institution, it cannot be established that the Board knew or should have known of violence of such a nature that drastic measures were required; the signals that were known were not such as to require intervention or further investigation.

6.18 The Court agrees with those considerations. Petit did not direct any specific grounds of appeal against them, but merely asserted that her older adoptive brothers abused and mistreated her and that she repeatedly stated that she was abused and even raped in the adoptive family, while the State, through the Board, did nothing to assist her and even obstructed her.⁹ On appeal, she again failed to substantiate those assertions further. The Court therefore sees no basis for concluding that the Board should not have advised positively concerning the family or that it breached its duty of care in the subsequent period. In those circumstances, the State's limitation defence concerning the allegations relating to the period after the adoption does not need to be considered.

⁹ *Statement of grounds of appeal, paragraphs 12, 13 and 58. The later document submitted for the hearing, entitled "statement of grounds of appeal and human-rights substantiation", contains a similar assertion with reference to Article 8 of the Convention.*

Appendix B

Conclusion and costs

6.19 The conclusion is that Petit's appeal does not succeed. The Court will therefore affirm the judgments. As the unsuccessful party, Petit will be ordered to pay the costs of the appeal.

6.20 The Court assesses the State's costs of the appeal as follows:

- court fee: EUR 798;
- lawyer's fee: EUR 2,580 (2 points x scale II);
- post-judgment costs: EUR 189, plus the increase stated in the operative part;
- total: EUR 3,567.

The statutory interest claimed on the costs will be awarded as stated in the operative part.

7. Decision

The Court of Appeal:

- affirms the judgments of the District Court of The Hague dated 12 April 2023 and 20 September 2023;
- orders Petit to pay the costs of the appeal, assessed on the State's side at EUR 3,567, plus statutory interest on those costs if Petit has not paid them within fourteen days of the date of this judgment;
- determines that, if Petit has not complied with the judgment within fourteen days after being requested to do so and this judgment is subsequently formally served on her, Petit must pay the costs of service, plus additional post-judgment costs of EUR 98, together with stat-

Appendix B

- utory interest if she does not pay those amounts within fourteen days after service;
- declares the costs orders enforceable notwithstanding any further appeal.

This judgment was given by Ms E.M. Dousma-Valk, Ms S.A. Boele and Ms E. Bauw and pronounced in public on 9 June 2026 in the presence of the court clerk.

Certified copy - Court Clerk, Court of Appeal of The Hague

24200 Southwest Fwy, Ste 402-259
Rosenberg, TX 77471-5985
+1 (202) 866-8558
print@uscpc.us

www.USCPC.us U.S. Supreme Court and Appellate Courts Printer

*Expert Legal Printer,
For the People,
By the People.*

No. 26-129

In the Supreme Court of the United States

MOCIENNE ELIZABETH PETIT JACKSON,
Petitioner,

v.

STATT DER NEDERLANDEN, ET AL..

CERTIFICATE OF COMPLIANCE AND SERVICE

Pursuant to S. Ct. R. 33.1(h), I certify that the petition for rehearing respectively 369 words, excluding parts exempted by S. Ct. R. 33.1(d).

Pursuant to S. Ct. R. 29.2, I certify that 40 copies in booklet format and 1 unbound copy of the petition for rehearing are sent to the Clerk of the Supreme Court of the United States through the United Parcel Service via Next Day Air postage prepaid on this 19th day of October, 2026.

Lastly, I certify pursuant to S. Ct. R. 29.5(c), 3 copies of the petition for rehearing are served all parties required to be served have been served via email and United Parcel Service via WorldWide Express postage prepaid, this 19th day of October, 2026.

[See attached service list]

I declare under penalty of perjury that the foregoing is true and correct.

Executed on October 19, 2026.

戈天黄

Huang Tiange

President

United States Commercial Printing Company

24200 Southwest Fwy, Ste 402-259

Rosenberg, TX 77471-5985

huangtiange@uscpc.us

(202) 866-8558

RECEIVED

OCT 21 2026

OFFICE OF THE CLERK
SUPREME COURT, U.S.

24200 Southwest Fwy, Ste 402-259
Rosenberg, TX 77471-5985
+1 (202) 866-8558
print@uscpc.us
www.USCPC.us

*Expert Legal Printer,
For the People,
By the People.*

U.S. Supreme Court and Appellate Courts Printer

SERVICE LIST

Pels Rijcken
New Babylon
Bezuidenhoutseweg 57
2594 AC The Hague

Party: Pels Rijcken

Staat Der Nederlanden
Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag

Party: Staat Der Nederlanden

State of Belgium
FEDERALE OVERHEIDSDIENST JUSTITIE
Waterloolaan 115
1000 Brussel

Party: Staat Der Belgium